

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Рік I.

Київ, 7 жовтня (вівторок) 1941 р.

Ч. 24

УКРАЇНА І ЕВРОПА

Територія, яку населяє український народ, є Східна Європа.

Східні кордони України є межею, яка відділяє Європу від Азії. Це околнчне положення нашої землі поклало на нас місію великої історичної ваги.

На теренах нашої батьківщини на протязі всієї історії Європи відбувалися події загальноєвропейської історії. Україна і наш народ були і є бар'єром, були і є тим муром, об який розбивалися варвари Азії. Починаючи з княжих часів, Україна вела невпинну боротьбу з печенігами, половцями і татарами. Ця боротьба українського народу проти диких орд, що насувались з Азії на Європу, була боротьбою не лише за Україну, а за всю Європу. Починаючи з часів Святослава-Завойовника і до галицьких князів, український народ приймав на себе, на свої панцерні груди удари варварського меча. Немає ліку тому, скільки разів були смертельні змагання між українським народом і половцями, печенігами та татарами.

Немає ніякої змоги перелічити ті великі перемоги українців, перелічити тих героїв, що пали смертю хоробрих на арені історичних змагань з дикою силою, захищаючи культуру і добробут народів цілої Європи. Скільки пало синів України в боях з печенігами на берегах Дніпра, скільки пало лицарів біля стін Києва!

В другій чверті XIII століття на Європу напала страшна руйнівна сила Азії—татари на чолі з своїм хоробрим ханом Батием. Калка, Козелець, Київ і галицько-волинські міста—це були ті муровані фортеці, об які знесилювали, шербили і ламали свою зброю войовничі сини Азії. Завдяки героїчному опору українського народу сила татар була послаблена, їх переможний хід в Європу був затриманий.

Не встигла Україна спочити і залікувати рани, відновити

муровані фортеці, як її знову довелось стати на захист європейських народів і європейської цивілізації. В XV і особливо в XVI ст. над Європою знову нависла загроза—це була турецька навала. Турки переможно крокували на захід і в 1529 році вони обложили Відень. І знову в цей грізний для Європи час на її захист виступив український народ. Частими походами на міста і навіть на столицю турків українські козаки зрвали, припинили похід турків далі на захід.

Скільки жертв, скільки страждань приніс український народ на вівтар волі і цивілізації в ці грізні часи! Скільки гноїлося синів України—хоробрих козаків—в турецьких і татарських тюрмах, скільки їх гнуло спиною в турецькій і татарській неволі! Густо поливаючи своєю кров'ю землю, український народ знесилювався і слаб. Знесилений народ був поневолений Московщиною. Та й у неволі український народ не припинив змагання і мечем, і пером.

Скільки разів сини України стримували просування москалів на захід, скільки їх лягло трупом на полі бою, скільки загинуло в тюрмах і далеких сибірських засланнях!

Нарешті XX вік...

Над Європою нависла страшна потвора жидо-більшовизму. І знову, як і на протязі всієї своєї історії, український народ, його кращі сини—українські націоналісти—стали грудьми на захист цивілізації і волі. Симон Петлюра, Євген Коновалець і сотні інших, ім'я яких нація назавжди схоронить у серці і буде оберігати, як священну реліквію цих великих своїх синів, що загинули, змагаючись з кровожадним жидо-більшовизмом.

Своїми жертвами, своєю героїчною боротьбою Україна здобула собі право мати надію, що ввійде до складу нової Європи як великий і вільний народ, як майбутня Українська Держава.

Дм. ЯКО.

НАШ ПРАПОР

Найвищою емблемою Української Нації є золотий Тризуб на блакитному полі шита—знак князя св. Володимира Великого. Другою після Тризуба національною емблемою є жовтоблакитний прапор, який своїми барвами і порядком їх розміщення символізує національний герб—Тризуб (цей історичний герб України-Руси був законом з дня 22.III. 1918 р. затверджений Центральною Радою Української Народної Республіки, як герб державний), жовте горішне полотнище символізує фігуру герба—Тризуб, а блакитне долине полотнище прапора—блакитну барву щита,

на якому лежить в гербі Тризуб.

Зі звільнення українських земель спід московсько-більшовицької окупації, Українській Нації повертається природне право користатися своїми національними символами і святощами.

Всюди по наших містах і селах піднімаються жовтоблакитні прапори, як прапори Волі, як знаки визволення спід чужонаціонального ярма, як наочне свідчення, що ця Земля йде до світлого майбутнього під гаслом свого національного Пророка—Тараса Шевченка—, в своїй Хаті своя Правда і Сила і Воля!

С. ПОЛОВЕЦЬ.

ФЮРЕР АДОЛЬФ ГІТЛЕР ДО НІМЕЦЬКОГО НАРОДУ Й ВСЬОГО СВІТУ

Вождь німецького народу Адольф Гітлер знову звернувся до свого народу. До його слів прислухаються не менш уважно в Німеччині, ніж у всьому світі. Фюрер виступив з цією промовою з нагоди третньої річниці встановлення в Німеччині «Зимової допомоги». Ця допомога набрала величезних розмірів і провадиться під гаслом: «Ніхто не мусить голодувати, ніхто не мусить мерзнути».

Але завдяки тому, що весь німецький народ працює, кожен тут заробляє, а значить має хліб. Отже «Зимова допомога» набрала вигляду роботи для забезпечення, бо, крім широчини старих, непрацездатних людей, тут мають на меті в першу чергу допомогу матері й дитині. Тут не місце наводити відомості про все, що дає «Зимова допомога», як не місце говорити і про те, які добровільні внески надходять щороку від німецького народу для проведення цієї величної справи. Тільки той, хто сам побував у Німеччині, може зрозуміти, що робить німецький народ у цьому напрямі.

Хоч правдою до промови Фюрера були справні слова: «Ті дні, коли ми отримали в собі ідею великих виконань про політичний стан в Європі і про дальший хід війни».

Вже після перемоги над Польщею Фюрер запропонував мир Англії і її союзникам. Червоні і його відносини з маршалом Совєтського Союзу були простітуті для миру, і тому сталося те, що мало сталося: Німеччина була змушена перемогти один за одним ворогів: її народи або вживати заходів, які б усували будьяку небезпеку для Німеччини.

Коли Фюрер в 1939 році уклав договір з Совєтським Союзом, можна було сподіватися, що хоч на сході Європи мир буде збережений. Однак, Сталін і Молотов з самого початку думали лише про те, як вони можуть напасти на Німеччину, щоб підкорити її і тим більше визувати всю Європу. Ми знаємо, що совєти спочатку намагалися

приховати свої дійсні наміри, але з часом все відвертіше говорили про них, а також підготовляли все потрібне для нападу на Німеччину.

Отже, Німеччина, і насамперед її Фюрер, знали, яка буря збиралася на сході, і яка смертельна блискавка мала уразити німецький народ. Але Адольф Гітлер злив своїх контрзаходів, і коли небезпека досягла своєї найвищої точки, він виступив першим і, таким чином, випередив Сталіна і його катів. Це дало можливість Сталіну і всім комуністам та їх жидівським комісарам говорити, що фашисти напали на певинний мирний совєтський народ.

Однак, відомо, що народ, який веде таку тяжку війну проти англійського світового панування, а саме німецький народ, не нападає на такого противника, як Совєтський Союз, без поважних причин. Фюрер з'ясував своєму народові, що війну треба витримати: постійну загрозу більшовизму народам Європи треба раз і назавжди усунути.

Перебіг воєнних подій виразно довів, що німецький народ та його армія виконували завдання, поставлені їм наперед. І про тому так ґрунтовно, що більшовизм буде раз і назавжди викоринений не тільки з самої Європи. Ніколи більше люди на зразок Сталіна та його помічників не будуть поневолювати народи земної кулі, щоб ті працювали, як раби, і створювали добробут для невеличкої верстви суспільства, в переважній більшості для жидів.

Війна, що її взяв на себе німецький народ, провадиться для визволення нації. Інші народи Європи теж усвідомили велику небезпеку, що нависла над Європою, і вступають в ряди німецьких бійців, щоб допомогти подолати світового ворога.

У своїй промові до німецького народу Фюрер пояснив, як саме вдалося своєчасно зруйнувати плани комуністів.

БОЙОВІ ДІЇ ВЕЛИКОЇ ВАГИ

Головна квартира Фюрера, 4 жовтня

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє: На Східному фронті відбуваються бойові дії великої ваги.

Повітряні сили затопили в Чорному морі військовий транспорт коло 20.000 рбг. і атакували минулої ночі важливий у воєнному відношенні споруди в Москві та Ленінграді. Спостерігалися численні великі пожежі.

Бойові одиниці німецького флоту спільно з фінським морським флотом продовжують блокаду Фінської затоки. Підводні човни затопили в Атлантичному океані чотири ворожих торговельних судна, між ними один великий танкер, всього на 28000 рбг.

В діях проти Великобританії військові літаки затопили минулої ночі на схід від Грейт Ярмута три торговельних судна, загальним тоннажем 28000 рбг.

Крім того, в названій ділянці моря і в протоці Св. Георга наша авіація настільки тяжко пошкодила чотири великих судна, що це можна залічити до дальших втрат тоннажу.

Далі повітряні атаки були спрямовані проти аеродромів у Східній Англії.

В Північній Африці німецькі бойові літаки сильно атакували минулої ночі місто і порт Тобрук.

Англійські бомбардувальники в ніч на 4 жовтня зруйнували в Роттердамі дві церкви, затопили голландське госпітальне судно, спричинили жертви серед ц вільного населення.

Бойових дій ворога над Німеччиною не було. Англійський повітряний флот втратив за час від 24 серпня по 30 вересня 476 літаків, з них 418 були збиті з'єднаннями повітряного флоту і 58—бойовими одиницями морського флоту. Протягом того ж часу в боях проти Великобританії втрачено всього 40 наших літаків.

Молотов, приїхавши до Берліна, поставив чотири вимоги: 1) він хотів приданати всієї Фінляндії до Совєтського Союзу, бо цей останній почував «загрозу» від маленької Фінляндії; 2) він бажав свободи дій відносно Румунії, тоді як Німеччина надала Румунії гарантію пелоторканості лише після відібрання Бесарабії; 3) далі Совєтський Союз намірявся діяти відносно Болгарії так само, як незадовго перед тим відносно балтійських країн; 4) нарешті, Молотов хотів здобути опорні пункти в Дарданеллах.

Усі ці питання Німеччина не була спроможна розв'язати однією, на користь Совєтського Союзу і на шкоду відновленим народам. Фюрер відхилив прагнення більшовиків; тому вони забажали нав'язати німецькому народові війну і думали навіть, якби їм пощастило, підкорити всю Європу жидівському пануванню комісарів.

Оголошенням війни проти Совєтського Союзу звільняється від постійного росту загрози не тільки Німеччина, але і вся Європа, і не в останню чергу—народи, які протягом 23 років користувалися «благамми» більшовицької форми правління.

Український народ, що, як і інші народи Совєтського Союзу, нібито користувався національною свободою, найбільше за всі народи томився під московсько-жидівським ярмом.

Адольф Гітлер у своїй промові в минулому п'ятницю показав німецькому народові, а також і всьому світові, успіхи німецького війська і самої Німеччини. Це була дійсно своєрідна демонстрація успіхів, тим більш значна, що вона була подана спокійно-діловитою, простою мовою.

Ще жоден з народів землі не мав таких успіхів, як німіці. Німеччина має найкращих полководців, найкращих солдатів, найкращу зброю, найкраще спорядження і внутрішню організованість та волю до перемоги, яку ніхто не може перевершити.

Таке визначення може зробити тільки людина, яка віддала життя своєму народові, щоб привести його до кращого майбутнього, і який напевно Бог дав завдання забезпечити і іншим народам Європи кращу будучину.

Ні демократична, ні комуністична доктрина не можуть забезпечити народам їх розвитку.

Тільки така форма суспільства, яка відповідає характерові і духові народів, і до того ж ґрунтується на засадах справжнього соціалізму і чистого націоналізму, може забезпечити таке піднесення.

Інші нації мають всі підстави дивитися на німецький народ і взяти його собі за приклад.

Вже й дотепер німецький народ дав багато духовних і культурних надбань всім іншим народам, з яких він стикався до цього часу.

І це ні в якому разі не перебільшення, коли навіть тепер німецький народ збирається ввести у інших народів Європи новий лад, і справа виглядає скоріше так, наче б то саме Боже Провидіння поклало на німців таке доручення. Якби не так, то у німецького народу не було б його Фюрера і він не був би спроможний вивершити такі своєрідні подвиги—не тільки у воєнній, а і в інших галузях життя, і не тільки в соціальному, — що знайшли свій відбиток у «Зимовій допомозі».

Г. Г.

Члени німецької «Служби праці» будують дороги.

ХТО ЗМІНИВСЯ?

(Більшовизм в освітленні Черчілля)

Доречно буде пригадати півні дедкі слова Черчілля про більшовизм, що став раптом ще однією опорою прем'єра його королівської англійської Милості в Берліні.

Черчілля про Леніна.

В своїй книжці «Світогляд» півні Черчілля про Леніна досить чітко: «Його ціль — розклати світ його метою — висадити світ в повітря. На кожний злочин він має з такою самою умішкою, з якою казав замордувати свого царя. Нищити мільйони людей, вносити в список засуджених цілі суцільні класи, зруйнувати доброту дітих націй — це означає для нього тільки приємну розвагу. Ленін заперечив все: Бога, царя, мораль, старі закони і звичаї...»

Про більшовизм у Фінляндії та боротьбу фінів в 1918 р. пише так Черчілля в тій самій книжці: «Червоноармійська гонота вдерлася до Фінляндії, творячи перед і за собою локальні осередки комуністичної пропаганди і внутрішнього розкладу. Дві сторінки фінської історії записали жахливими комуністичними злочинами. У Фінляндії на-

став печуваний червоний терор, але в міжчасі прийшли інші як ліквідації. Комуністична воля, що долає привади мислі, діє як кіт, заганяючи на думі зростаючі враження, що його люди чи можна буде позбутись швидко однієї генерации».

Про більшовизм на Україні пише Черчілля на 98—99 сторінці згаданої книжки так: «Тут на Україні з'явилися німці як визволителі, і їх населення само радо вітало, між ними навіть ті, що до німецького приходу ставилися найбільш ворожо... Найменша доза комуністичного зраджує серед кожного народу бажання великої іпшої, навіть найтвердішої форми, тільки комунізму...»

Від того часу більшовизм ні в чому не змінився, поміняючи те, що конто його злочинів незмірно зросло. Як нікчемно виглядають в тому власному світі теперішні заяви Черчілля про спільну (англійсько-більшовицьку!) боротьбу в обороні... свободи, людяності, культури і добробуту.

МОСКОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Боли після зустрічі Рузвельта і Черчілля була скликана московська конференція, в Англії панувала думка, що вступ Советського Союзу у війну призведе кінець-кінцем до перемоги Англії. Зважалося, що цього нового союзника треба було тільки зробити якнаймогутнішим, щоб добитися вирішення війни на Сході. Отже, приводом до скликання конференції було питання про концентрацію всіх сил в одному пункті. Але з того часу становище швидко змінилося. Новий союзник, на озброєння і потужне військо якого покладалися великі надії, зазнав нищівних ударів. Тепер уже не може йти мова про будьяку концентрацію всіх сил в одному пункті для подолання Німеччини. Навпаки, в англійській і американській пресі все частіше висловлюється думка, що допомога Советському Союзу веде до розпорощення сил.

Далі виявилось, що інтереси учасників конференції аж ніяк не збігаються. Советський Союз найбільше цікавиться матеріальною допомогою. Англія ж виходить з бажання, щоб Росія якнайдовше чинила опір, і хоче дізнатися про перспективи в цьому напрямі, бо, можливо, розумніше буде використати американську допомогу для зміцнення власної армії. Американці ж найбільш бачуть про те, щоб дістати важливі концесії в азіатській частині Советського Союзу.

В центрі уваги конференції стало питання про те, як саме можливо постачати військовий матеріал для більшовицької армії.

Німеччина мало зацікавлена в самій конференції. Її увагу привертає інший факт, а саме те, що співробітництво Вашингтона, Лондона і Москви вимагає, що з після війни західні держави будуть підтримувати більшовизм. «Таймс» висловлює думку, що ця політика нагадує «жорстоку» та саме, що більшовизм загрожує культурі й господарству Європи. Її думка ніяк не вірна, і тому Німеччина разом з усіма іншими європейськими державами, керуючись своїми інтересами, повинна намагатися розв'язати англо-більшовицькі зв'язки, які б могли призвести до загибелі Європи.

Лондонський «Таймс» іронічно висловлюється, що матеріалі зможуть потрапити в Советський Союз через Архангельськ, якщо трансарктична залізниця не впрямчє поставлених до неї вимог.

Морський фахівець «Таймса» заявляє, що Архангельськ справді зв'язаний з Москвою залізницею, але остання має одну хвибу, а саме: з кінця вересня вона не придатна до користування. Щодо архангельського порту, то для значних транспортів про нього не може йти мова протягом найближчих восьми місяців, навіть якщо подікуди користуватися конголами. Це — звичайні географічні дані, які Лондонське інформаційне бюро називає вибісальними факторами в справі подання допомоги Москві з боку Англії.

НІМЕЦЬКІ БОМБИ ЛЕТЯТЬ НА МОСКВУ

НІЧОГО НЕ ПОМОЖУТЬ СОЮЗНИКИ

Конференція в Москві почалася. Лорд Бівербрук та делегат Рузвельта Гарріман мають завдання рятувати Сталіна та Советський Союз. Та навіть глибокі швинці Кремля лежать в густих тінях подій, які проходять на Сході: падіння Києва, оточення і знищення армії Будьонного на схід від столиці України, німецький похід на північ та безнадійне становище Ленінграда на півночі. Більшовицький посол Майський намагається всіма силами спекуляризувати справу допомоги Советам у Лондоні та заохотити англійське робітництво до подвоєння його зусиль. «Тиждень тактів» доповнив та закінчив поміч советам. Одна біда: ні Бівербрук, ні Гарріман не могли забрати з собою опанцерених подарунків, адресованих на прізвища Молотова та Тихошенка.

Боли почалася війна на Сході, англійці захоплювалися пропагандою Москви, великим простором та чисельною перевагою більшовицької військової сили. «Німці не підуть далі, як до Ленінграда. Київ стоїть непереможно, Дніпро буде бастионом, на якому скривавляться німецькі мільйони. На північ нерейняє Тимоненко ініціативу в контр-наступі». Навіть скептики почали вірити московським воєнним звідомленням та словам Черчілля, що 1941 рік буде критичний для Німеччини.

Та що ж з цих всіх надій? Новий союзник, на якого так дуже розраховували Англія та Рузвельт, не тільки що завів ці надії, та ще й обтяжив англійсько-американський політичний та воєнний бюджет своїми вимогами дати негайно максимальну поміч, що повинна потроїти воєнну продукцію Сполучених Держав Америк.

Справді, англійська пропаганда намагається рятувати сьогоднішнє критичне становище червоної армії поменшенням значення німецьких досягнень пестрими балончиками (вигадками): «Ворошилов оборонить Ленінград, Будьонний планово відштрає наступ німецької армії, Олександр при допомозі чорноморського флоту відбиває всі німецько-румунські атаки, а Тимоненко йде вперед на північ. Прийде зима, а тоді німці не будуть могли порадити в здобутих, знищених містах та селах. А советський фронт зміцниться англо-саксонською поміччю».

Дійсність зовсім інша. Власн Кієв, розбита на прах армія Будьонного. Сьогодні вже не говориться про Україну, а тільки про простір по той бік Полтави. Сьогодні вже в самому Лондоні пенюються за долю Кавказа.

«Таймс» каже історично: «Ніхто не може знитити Советського Союзу. Це останній англійський бастион на континенті».

Серед такого мавпячого грибу й гомону почалася кремлівська конференція, що має знати ліки для вмиваючої советської «могутності». В Лондоні та Вашингтоні присягають московським сатранам «всюку можливу поміч на суші, морі та в повітрі». А поклято переможна Німецька Армія, вирішивши історичний бій за Київ, іде безперервно вперед, щільним кільцем оточила Ленінград та розбила більшовицькі полчича Тихошенка в південному секторі.

Німецькі бомби летять на Москву, розбиваючи фабрики, заводи та... всі надії, що їх летіють в серцях учасники московської конференції.

ВЕЛИКИЙ ОБСЯГ РУМУНСЬКОГО ЕКСПОРТУ ДО НІМЕЧЧИНИ

Зараз, коли вже є піврічні цифри румунської зовнішньої торгівлі, можна вивести зростле активне сальдо Румунії в справі обміну товарів з Німеччиною.

Перевищення румунського експорту до Німеччини, порівнюючи до імпорту з Німеччини, становить 4,5 млрд. лей і майже в 6 разів більше за сальдо Румунії з Швейцарією. Не вважаючи на відставання румунського експорту і зменшення імпорту до Румунії, перевищення експорту досягає майже 7 млрд. лей, з них 2/3 припадає на товарообіг з Німеччиною. Коли розглядати румунський імпорт, то 64% його припадає на Німеччину, приблизно 16% на Італію, майже 11% на Туреччину.

Щодо Німеччини, то суди не входить участь Протекторату, імпорт якого становить майже 4%. Якщо врахувати цей останній, то участь Німеччини в експорті з Румунії дорівнює майже 66%, Італії 12% і Протекторату 3%.

Щодо товарів, то мінеральні масла становлять майже 3/4 румунського експорту. Решта припадає, в основному, на хліб та ліс.

Серед імпортних товарів перше місце посідають машини і мотори, залізо й залізні товари та рослинний текстиль.

До кінця липня ц. р. вивезено з Німеччини 1000 тракторів з плугами, 4000 сівалок, 30.000 плугів для тяглової худоби, 11.000 мотик та 6.000 борін.

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ

(З щоденника колишнього советського лейтенанта)

Районове містечко, — пара десятків кілометрів від Львова, нічим не відрізняється від решти західно-українських малих міст. Хіба що воно знаходиться в болоті і його загальний вигляд надто жидівський.

Село Острів, що безпосередньо примикає до містечка, має далеко кращий вигляд. Широка вулиця, замасні зеленню подвір'я, біленькі хатки, потім городи, а далі різбарвні килими посяданого збіжжя. Якось просторніше було в Острові, вільніше було вихити повітря, коли, прямуючи з Ширня, минали кінотеатр, за яким починалася широка вулиця з двома рядками селянських будівель. Містечко з власниками-жидами викликало огиду. Хотілося скорше добратися до себе, в Острів.

З початком німецько-советської війни обличчя цих двох сусідів радикально змінилось: в той час, коли село всім еством говорило, що воно чекає гостей, містечко хололо, тіби викинене з огню залізо. Де ділися ті самозадоволені жидівські обличчя? Чому такий переполох, розгубленість?

Трохи далі за площею була роз-

квартирована військова інженерна частина. Велика сіра глибока казарма з'єднує Ширець з другим селом — Лани. На кладовищі, що поруч з казармами, формувалися нові підрозділи з рекрутів навколишніх сіл. Навколо збиралося безліч жінок і дітей, які прийшли попрощатися з своїми батьками, чоловіками, братами. Плач і ридання роздирали повітря. Зосереджений, мовчазний погляд рекрутів говорив про їх упевненість у чомусь, про якусь рішучість. Ось і закінчене формування — люди обмундировані й одержали шанцевий інструмент (зброю, бачите, мали одержати в дарозі).

Завтра похід. Вечоріє. Площа містечка порожня, лише під будинками стоять окремі люди, чогось вибікуючи. З прочинених дверей і вікон виглядають жидівські обличчя, тіби шукаючи очима рятунку від ще невидимої, але виразно назираючої небезпеки. Біля місцевого комітету партії стоять озброєні рушницями в цивільних одягах «оборонці». Раптовно з протилежної сторони площі прорізує тину постріл. Озброєні кидються врозтіч. Нав-

круги пустка. Якійсь жид вилазить пізніше спід мосту, весь у багні, у закачених штанах. Він прямує бігом через площу до фотографії. Пізнаю — це тугеншій фотограф. Згадавши, що в нього лежать ще з травня забраковані мої фотографії, доганяю його й вимагаю вернути їх мені зараз, не переробляючи. Питаю:

— Звідки й чого ви тікали?
 — Та як же? Адже стріляють.
 — А хто не й на кого стріляють?
 — Бандіти! Іх бачте, так багато... всі навколишні селяни — це одні бандіти.
 — Ні, ви щось говорите таке з переляку. Не може бути, щоб всі люди були бандітами.
 Жид зам'явся, з підрозінням подивився на мене, на мій військовий стрій і зачав говорити, що фотографки не такі вже погані... Алеж більше турбували його інші справи... Ой, як нідете від нас... Що то буде? Нас тут переріжуть... Я виявив пошну байдужість. Мене так мало цікавило, що з ним може статися.

Ніч здалася надто темною для червня. Зорі де-не-де миготіли, немов бажючи більш розпалитися і хоч трохи замінити сивію місяця. Але марно... Коротка і темна ніч взяла верх і прикрила своєю ковдрою все навкруги. Місяць, немов знаючи, що має статися цієї ночі,

затягував себе хмарами. В повітрі носився настрій жаху. Щось має бути...

Весь караул нашої інженерної частини був здивований ревом загачкового авто, що нісся без перерви з темноти.

Бувши вартовим в підрозділі, я зацікавився безупинним гуркотом мотора і, вийшовши з казарми, попрямував на звук машини. Переходжу місток і чую, що авто зовсім близько. Ще сотня кроків і вже можна було розпізнати якесь чорне чудовище у дворі міліцейської стайні. Це безшерстє гуркотіння серед нічної тиші своєрідно впливало на нерви. Аж ось чуло приглушені кроки і чоловічий голос питає: «Кто йдет?» — відповідаю: «Свої». Поруч з мною з'являється якийсь низенький плугавенький енкаведист. Дізнавшись, що я з інженерної частини і що частина стурбована шумом, він пивидко запросив мене до стайні і зажадав допомоги кількох червоноармійців. Взявшись, що вони мали б вивести труни розстріляних. У здивованні я ще не встиг йому пояснити, що червоноармійцями розпоряджається «вартовий» частини, або домендант, як раптом відчинилися двері і до стайні втиснулися дві пари людей. Два цивільних і два енкаведисти, останні, підтримуючи за комір свої жертви, поспіш-

но ткнули їх у стійла для коней і, не даючи їм опам'ятатися, випалили у їх потилиці з паганів. Люди попадали ниць і корчилися в передсмертних судорогах. Один з них, молодий, здоровий, чубатий, ще хрипів, і кат з вигуком «живуча... живуч!» поспав йому ще одну кулю. Потім два міліционери схилили трупи за ноги і виволокли геть із стайні. Кров хлюпотіла й заливала жертви, руки якихось несприродно заломились на спини.

Ніколи не бачив, ба, навіть не читав про щось подібне. Все це було для мене надто несподіване, раптове. Авто несамовито ревіло, поки ті двоє ходили за черговими жертвами.

З трудом опанувавши себе, я спитав головного, аби тільки щось сказати: смілики мають розстріляти? Одержав відповідь: «26». Я пішов до казарми...

Спати в дню ніч не довелось: картина баченого й пережитого наповнила голову родами думок. Думав, думав і думав. Моя душа чула ту проливу кров. Вона тіби будилася і твердінала. В думках росло і зрало переконання. Україна, моя батьківщина!.. Не стріляли у неї. Стріляли не тільки тут і тепер... Стріляли цілі стійліття, з того часу, коли почалося над нею панування Москви.

ВЕЛИКЕ ЗНАЧЕННЯ ПЕТРАСКОЇ

ГЕЛЬСІНКИ, 2 жовтня. Столиця Східної Карелії Петраскої, зайнята фінськими військами, являє важливий господарський і політичний центр Карелії. Важливе значення Петраскої полягає в тому, що це станція Мурманської залізничної лінії через Сталінський канал і Неву. Це місто зв'язане з Ленінградом, а також і з портами Мурманська та Архангельська.

Петраскої має фабрики залізничних виробів і зброї. За більшовиків багато карелів-жителів Петраскої було розігнано і замість них оселилися більшовики (росіяни).

Більшість жителів Петраскої до-

ходить 80.000. В 1939 р. Советами була збудована залізнична лінія на захід.

Під час советсько-фінської війни 1939—1940 р. Петраскої завдяки залізницям і фабрикам зброї стало важливим вихідним пунктом нападу більшовиків на Фінляндію.

Зараз, в наслідок хороброго просування з'єднаних фінсько-німецьких військ, Петраскої перейшло до фінів. Цим самим більшовики втрачали важливий підпорою пункт; здобувши Петраскої, фінські війська цим самим оволоділи ключем до нересипу між Ладозьким і Онезьким озерами.

ЗАКЛИК ДО ФРАНЦУЗЬКОГО ЛЕГІОНУ

Командант французького легіону для боротьби з більшовизмом, полк. Лявонн видав під час свого короткого перебування в Парижі відозву до легіону. В ній підкреслює він, що маршал Петен дав командантові легіону добровільців нову свободу порозумітися з німецьким урядом щодо подорожньої організації та вивільнення (спорядження) легіону. Німеччина, каже у відозві Лявонн, боронить на східному фронті цивілізацію Європи. Легіон має співтворити основи під майбутній мир

та нову здорову Європу, звільнену від ярма гетта, лож, більшовизму та англо-сакського золота. Цемо в бій проти тієї несамоївної більшовицької й капіталістичної коаліції, що маскувалася ідеологіями, але яких кличем є не відоме «Пролетарі всіх країн, єднайтеся», а куди більш прозаїчне «Плутократи всіх країн, єднайтеся». Відозва кінчається закликом до французів не стояти збоку в боротьбі, що вирішує долю європейської культури.

ПОСВІТУ

Прірколо прибув до Берліна

БЕРЛІН, 2 жовтня. Начальник головного штабу повітряних сил Італії генерал-полковник Прірколо прибув до Берліна. Звідси він вийде на Східний фронт, де матиме парад з німецьким маршалом. Під час своєї поїздки на Східний фронт генерал-полковник Прірколо відвідає розташовані там з'єднання італійських повітряних сил.

Німецько-словацька угода про економічну спільну працю

На нараді німецько-словацьких урядових комітетів прийнято угоду про спільну працю в численних галузях господарства.

Так, наприклад, ухвалили постачати Словацькі сільськогосподарські машини з Німеччини, а також допомагати Словацьчині в здійсненні великої програми її електрифікації.

Для цього треба використати цінний досвід німецьких фахівців. Потрібні на це машини буде постачати Німеччина. Так само укладено угоду про підтримку з боку Німеччини будівництва словацького сульфатно-спиртового виробництва.

Дальші переговори стосувалися до постачання Словацьчині мінеральної олії і залізничного реманенту. Нарешті обмірковано також майбутній довіз паперу у протекторат, який є найбільшим споживачем словацької паперової продукції.

З Словацьким національним банком погоджено курс валюти при фінансуванні іноземних товарів.

Виступ Ідена

БЕРН, 2 жовтня. Містер Іден, міністр закордонних справ в кабінеті Черчілля, виступив в англійській нижній палаті з обговоренням відповіді фінського уряду на безсоромну погрозу нугу Лондона. Іден сказав, що, коли фіни вступ-

лять в староруські землі, вони повинні будуть розглядатися як вороги Англії. Не зважаючи на те, що ставлення Англії до Фінляндії вже протягом довгого часу є ставленням підступного ворога, мусів би не дуже обізнений з географією Іден пояснити, де починається ця „староруська“ земля. Політика Лондона взагалі ніколи досі не турбувалася історичними або географічними фактами, а завжди дбала виключно про інтереси грошового мішка лондонської плутократії.

Переможний похід

БЕРЛІН, 2 жовтня. Переможний похід, який закінчила фінська армія за останні тижні, визначається трьома назвами: Вііпурі, Аунус і Петраскої (Петрозаводськ). Вііпурі—столиця старої фінської Карелії, Аунус—колишнє російське губернське місто, а Петраскої—столиця советської Карелії. Зайняття міста означає остаточне скасування заснованої Москвою советської Карелії як символу советської влади на півночі Карелії. Ці три назви міст втілюють в собі, на думку фінської преси, єдність східної Карелії не тільки в історичному, але і в географічному відношенні.

Вііпурі є головне торговельне місто у Фінській затоці, Аунус—на Ладозькому озері і Петраскої—на Онезькому озері.

Збито 36 советських літаків

БЕРЛІН, 3 жовтня. Протягом вересня німецька армія завдала більшовицькому повітряному флоту великих втрат.

Від 6 до 30 вересня німецькі зенітники, артилеристи та саперники знищили 36 советських літаків. Багато з них були збиті німецькими солдатами під час нападів ворога на нашу піхоту та артилерію. Серед 36 збитих літаків було кілька бомбардувальників. Одного з них збив німецький старший фельдфебель кількома вистрілами з гвинтівки.

Бронепоезд, що потрапив під влучне попадання німецької артилерії, примушений був відійти назад.

ТВОРЧИСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Багата і різноманітна творчість українського народу. На протязі всієї багатотисячолітньої історії вона була чуттям його серця і служила могутньою зброєю в боротьбі за національне визволення.

Створені народом чудові пісні, думи, легенди, перекази, прислів'я, приказки пронизані вірою в краще майбутнє, вірою в те, що над рідним краєм замаюрить прапор справедливості і щастя, жовтоблакитний прапор.

Нарід творив завжди. Він творив навіть тоді, коли над українськими землями свистів нагай полковоначів, коли Україна стоїла в армії жидівсько-більшовицького гніту.

Більшовицька поганя знала, яке велике значення в справі пропаганди й агітації має усна народна творчість — фольклор, і тому вільно слово заборонялось, творча думка сковувалася.

Перлинами народної поезії вважалися лише ті пісні, в яких славилися жидівсько-більшовицькі вожді і, в першу чергу, Сталін, змістом яких було вигадане «щастливе, радісне життя».

Але нарід творив злине те, що переживав, вивільняючи в гнітних рядках фольклору гнів і ненависть до жидівсько-більшовицького уряду й головоріза — Сталіна, наповнюючи свою творчість туготою і плачем, боєм серця і прокляттям тим, хто живився кров'ю і сльозами народу. Тоді за перо бралися жидівські запроданні з літературно-містеческих кіл і їх брудними руками створювалися пісні, думи, перекази, легенди, прислів'я, яким потім присвоювалася назва «Народна творчість». Та навіть і ті пісні, що створені до жовтня 1917 р., були безсоромно перевернені, підстрижені під жидівсько-більшовицький гребінець.

Слиний вдало виданий збірник українських народних пісень, вперше вийшов і видрагований кращим знавцем українського фольклору А. Хвилею, був заборонений і вигуканий з вжитку.

Але народна творчість була джерелом. Повіряючись в кайданах

В останню годину

РУМУНСЬКІ БОЙОВІ ВІДЗНАЧЕННЯ

Державний підсекретар Румунії переслав німецьким пілотам румунські бойові відзначення за їх перемоги на Східному фронті. При цій нагоді підкреслює він братерство зброї, яке в'яже румунських пілотів з німецькими, пообіцяв до того, як спеціальна боротьба проти більшовизму об'єднає румунський нарід з німецьким.

ЗАЯВА РУЗВЕЛЬТА

ВАШІНГТОН. Заява Рузвельта про те, що Советський Союз, як і Сполучені Штати, гарантує в своїй конституції свободу релігії, викликала відверту критику навіть у близьких до президента колах. Голова комітету в справі розслідування так званих неамериканських інтриг п. Даїс заявив у листі до Рузвельта, що в Советському Союзі ніколи не існувала свобода релігії. Від імені 100.000 християн, які були страчені Советами, Даїс протестує проти намагань загорнути советського вояка в шкуру Рузвельтової «свободи».

Сам Даїс відомий як ворог Німеччини.

БОМБАРДУВАННЯ ЛЕНІНГРАДА

БЕРЛІН. Вчора під Ленінградом німецька артилерія успішно бомбардувала кіровський завод, газову фабрику і електровню м. Ленінграда.

У Кронштадтській гавані валька німецька артилерія знов взяла під сильний вогонь советський військовий корабель «Октябрьська революція». Великий торговельний пароплав, який знаходився в Оранієнбаумській гавані, загорівся.

Біля Ленінграда більшовики, за допомогою бронепоезда, атакували німецькі позиції. Німецька дивізія, яка зазнала нападу, відбила всі спроби ворога з важкими для нього втратами.

Бронепоезд, що потрапив під влучне попадання німецької артилерії, примушений був відійти назад.

жидівсько-більшовицького свавілля, нарід оплакував свою гірку долю:

Надше скрізь весною,
Зацвіли сади.
Але нам невесело—
Паляють жида.

(Записано в Уманському районі на Київщині).

Українці не мали ніяких прав—скрізь верховодили кати жидівські. І нарід проклинав їх в гнітних рядках фольклору:

Всюди нам, бляням,
закрыті дороги,
Щоб же тобі, брудний жида,
повсипали ноги.

(Записано там же).

Українець знав, що його заклятими ворогами є більшовики і їх верховода Сталін. І на адресу цих вирождів лилися потоки справедливих докорів:

В Москві славлять перемогу:
Трупом пахнуть всі дороги.
Так спасибі ж, бандит Сталін.
Що «зможним» всі стали.
Ходим босі, ходим голі,
Сльозами зрошуємо поле.
Всі голодні, хочуть їсти—
Зате ситі комуністи.

(Записано в Гельмязівському районі на Полтавщині).

Тяжка, виснажлива праця супроводжувалася голодом і знущаннями. І про це немало розповідає

фольклор. Широкою популярністю в Гельмязівському районі, Полтавської області, користується пісня про те, як на ділі виглядає сталінське «підкупання» про людей. Зморенний голодом селянин-колгоспник звертається до «батька» Сталіна з проханням покращити його становище, послити постачання харчовими продуктами, зокрема жирами, а

«Сталін йому відповідає:
Сот сало замінє».

Особливо жахливим за часів більшовизму було становище жінок. Вона оплакувала не тільки свою власну долю, а й долю своїх дітей:

Плачуть діти на печі—
Обіцяю калачі.
А насправді їх нема—
З'їла б хліба і сама.

(Записано в Новонелицькому районі на Київщині).

Лише тепер, очинена від перекручень, засяє в усій своїй красі чужою творчістю українського народу. З вуст вільного люду полетять бадьора пісня — пісня щирого серця, величний гімн новому життю. І нам, збирачам справжнього українського фольклору, саме тепер буде багато роботи.

Г. МЕРЕГА.

ЧИСТОТА МОВИ

Кожна людина має свої святощі, які для неї є нерозлучні супутники на важкому шляху життєвих змагань. І звичайно тими святощами людина дорожить так, що не тільки сама їх не осквернить, а буде до загину змагатися з тими, хто намагатиметься осквернити їх.

Не помічаємо у поодиноких осіб, але разом з тим мусимо пам'ятати, що кожна людина з своїми звичаями, найсвятішими почуваннями заневається в одну сильноту, творить один моноліт — націю. Святощі однієї акумулюються і з того повстають вже оформлені святощі, дорогі цілій спільності: народні звичаї, культури й ідеали, які ціла нація готова боронити. Все рідне і дороге народові треба берігти.

Коли кожна людина вміє обстояти пошану до своїх особистих чи родинних святощів, то як же може стояти осторонь весь нарід, коли йдеться про пошану національних святощів? На жаль, щодо цього справа стоїть похино у нас негарно. Бо ми ще недавно перебували в таких життєвих умовах, що не всі мали сміливість відверто і неустрашимо постояти за пошану своєї національної честі — честі українця. Сьогодні ця справа, завдяки зміни нашого становища, змінилася на краще.

Мусимо визнати, що ми маємо такі гарні звичаї, такі гарні культури, на що інші народи можуть нам позаздрити. Проте, не скрізь ми прагнемо належно їх піднести, належно боронити. А боронити їх ми тим більше мусимо, що багато чужинців намагаються культуру нашу обезцестити. Наші північні сусіді—Москва—на протязі внів старався присвоїти собі нашу культуру і здобути її зареklamувати їх перед світом, як свої. В останньому двадцятилітті до москалів прилучилася ще й Польща. Не треба вже загадувати про те, що Москва вкрала частину нашої історії і оголошила її московською. Через владу старої назви нашої київської княжої держави «Русь» вона старалася представити княжу добу за свою, а наших українських князів, як московських. Але ж київська княжа держава була на українських землях. Згодом москалі почали вважати Україну взагалі за складову частину Росії, щоб оправдати вкраді початків нашої історії, яка могла більше заїмпувати світові, ніж їх примітивна історія «північних джунглів». Цим вони старалися вбити в українському народові почуття своєї самостійності і зв'язати його з Московщиною. Це їм не вдалося. Тоді вони знайшли новий трюк. Окрема мова була одним з найяскравіших показів різниці. Почались московські наступни на українську мову. Але ця справа була не така вже легка. Тоді почався період обезцестування нашої мови, що тягнувся аж до останніх днів. Польща, теж перейняла цю традицію від Москви. Оби-

дві ці наші сусіді прагнули зпичити один з найкращих доказів нашої національної окремішності—мови. І наша рідна мова стала для одних «музицькою», а для других «хлопською». Однак для нас вона залишилася тією святою мовою, якою говорили і виховали нас наші матері, якою говорили наші предки, мовою для нас найдорожчою, яку ми боронили перед чужинцями.

І сьогодні ми маємо цю боротьбу за виграну. Всупереч бажань наших ворогів українська мова сьогодні здобула признання в усьому світі.

Але прикро стає, коли ми прослухаємося до мови, якою говорять наш загаль. За останніх два роки більшовицького панування ми так засмітили свою мову, що в багатьох випадках її трудно визнати.

Це сталося лише з нашої особистої мови. Ми мало звертали на це увагу, тому в нашу мову вкралися різні чужі слова—русизми та полонізи. Тут не говориться про те, що хтось неправильно пише, але мовиться про живе слово. Скрізь почуєте українську мову перемішану з «більшовицькою мовою». Спеціально живаю такій термін, бо в найчастіших випадках ви почуєте той жаргон, що його культивували більшовики. Треба було тільки прислухатися до мови українських доглядачів, що нагляділи над працею полонених або керували рухом на вулицях міста. Коли хтось з полонених не працював, ви не чули іншого звороту, як «Ей, слух, давай работати!». Хтось неправильно перейшов вулицю. Ви почуєте ніщо інше, як тільки більшовицьке «Давай назад!».

Ці приклади можна подати на кількох сторінках.

Мусимо вреніти зрозуміти ту велику шкоду, яку приносимо самі собі через непошану до своєї рідної мови. Тим самим ми не шануємо себе. Мова, її чистота, її розвиток є вияв нашої культури, наших духовних вартостей. Треба не забувати, що нашу мову вичають тепер чужинці. Можемо собі уявити, як вони будуть на нас дивитися, коли будуть чути на мову, а якусь мішанину. Чи ж будуть вони шанувати нашу мову, коли ми її самі не шануємо?

Тепер, коли нас уже не переслідують за вживання рідної мови, робить великий національний гріх: той, хто живає чужою мовою і не дбає за свою. Тепер ми з гордістю мусимо підносити перед чужинцями все, що рідне й святе. Маємо нагоду довести москалям і полякам, що ми любимо цю «музицько-хлопську» мову. А вони мусять, тепер її розуміти й шанувати.

Василь ШТУЛЬ.

ДВІЧІ НАРОДЖЕНІЙ

(З блокнотом по місту)

Людина йшла тихо, несла важку валізу й вузол, а на обличчі, худому, з темними зморшками, сяяла усмішка. Людина сіла поруч мене на лаві на бульварі, сказала тихо: — Ви знаєте, я ніби двічі народжений...

Над нами шуміли тополі, ронили жовте листя, комусь вклоняючись, когось вітаючи. Ми обидва мовчали. Хоч ці слова мене зацікавили, але, здається, їх можна було зрозуміти і без пояснень, — чи може це мої думки казала вголос сива людина, мое серце ворушило своїми словами...

— Двічі народжений — і я, і місто моє... І цей бульвар, що носить ім'я нашого великого Шевченка, і кожна вулиця, і кожний будинок... На цьому бульварі я просидів дві доби: палала вулиця, на якій я живу. Вибухали міни, — та ви мабуть чули їх, вони ж віддалися аж за тисячі кілометрів! Міни, закладені більшовиками... Не вміли боротися зброєю, взяли до злочину...

Повз нас пройшов юнак в німецькій уніформі, у нього були обпалені брови і вії. Мій співбесідник проводив його довгим поглядом, сказав: «За Київ дякую...»

І знов, звертаючись до мене: — Я от книгу хочу написати про те, як жили ми, велику книгу про все. Я 23 роки збирав матеріал, документи, накопичував досвід. Мій досвід — мое страждання і моя радість...

Він замовчав, чи то вдвляючись у глибокий бульвар, чи то прислухаючись до себе.

І я повторила його слова — двічі народжений... І серцем відчула всю силу, всю глибину відчуття людини, що вклав нерви свої, тепло своє в оці слова. Бо їх я чула ще не раз — їх промовляло саме місто. Будинки, що незаймані здіймалися серед руїн — їх відстояли люди в німецькій уніформі, своє життя віддаючи за наше життя.

І от я йду вулицями нового Києва — старовинного і молодого, повного творчих сил. Стоїть мій Київ, мов у ви-

маху двох голубих крил — Дніпро і небо. І вулиці, визолочені сонцем, сповнені людським гомоном, сміхом. Коло величезної об'яви про набір співаків, танцюристів, музик, спинилась дівчина. Вона тихо наспівує:

Україно моя рідна,
Україно мила.
Піднімаєш ти, нарешті,
свобідні крила...

У неї в руках ноті, написані на швидку чорнильним олівцем. Зза рогу виходить юнак з бандурою, і дівчина радо протягує йому руки.

— Оксано, тепер все те, що нам у підніллі світило, стане життям... Ти заспіваєш на сцені пісні, що були заборонені за їх українську гідність, за їх чесність, красу і правду. Ти заспіваєш їх...

— Я склала свою пісню, — каже дівчина і розгортає ноту. Юнак бере її під руку, і вони йдуть у сквер — молоді й прекрасні, закохані в свою країну, в свою будучину.

А будучина виглядає на кожному кроці, як весняна трава спід каменя. Пробігли діти, кричучи комусь на третьому поверсі:

— А ми були в школі! Вже ремонтується!

— І я от повертаюся до школи, — звертається до мене людина в пенсне. — Я був професором класичних літератур, а при більшовниках працював на пошті... Ви розумієте мене? Мое ж серце переповнене...

Так, я розумію вас, громадянине звільненого Києва, бо й моє серце переповнене, воно як розквітла троянда — провіснена сонцем, осяяна росою. Воно розкриті назустріч Будучині, всі сили його живі — тобі, Україно. Вся подяка його — тобі, хрестоносна армія, братня дружина нам.

Сяє Київ, мов у вимачу двох голубих крил — Дніпро і небо. На вулицях пульсує життя, і всюди чуються слова, дзвінки і пружні, як удар молота по ковадлу, — до праці. До праці!

Ніна Чайка.

ВІДОЗВА

На звільнених теренах спід більшовицької окупації Німецькою Збройною Силою дозволено організувати Українську Народну Поліцію.

1. Німецькими чинниками повірено мені організувати Українську Поліцію в Київській області.

2. Прохаю міські управління та уряди до співпраці в організації Української Поліції.

3. Звіваю громадянство до співпраці з Українською Поліцією.

4. Звіваю громадянство, уряди та підприємства усунути всякі сліди більшовицької окупації.

5. Звертаю увагу громадянства, щоб придержувались видавних розпоряджень та вказівок Німецької Військової Команди, Служби безпеки та адміністративних урядів.

6. Громадянство подбає про гігієну та добрий внутрішній і зовнішній вигляд міста, містечка та села.

7. Парафіяни та священники подбають, щоб їх церкви були відновлені та щоб кожної неділі і свята відбувалась Служба Божа.

Українська Поліція побіч з Німецькою Збройною Силою та Німецькою Службою безпеки є запорукою спокою, ладу та порядку в Україні.

Команда Української Поліції
Київської Обл. А.

Київ, дня 3/Х—41 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Обласний Венерологічний Диспансер і Шкірно-венерологічна лікарня (Сакаганська, 72) безкоштовно приймають амбулаторних хворих щодня з 10 до 17 год.

(крім неділі)

Хворі безкоштовно забезпечуються ліками та стаціонарною допомогою. ДИРЕКЦІЯ 1—30.

РОЗШУКУЮ РОДИНУ

— Галину ІСАЄВУ з сином Сергієм двох років та Ігору НОВИЦЬКУ. Хто знає про місце їх перебування, прошу повідомити відділ кадрів міської управи. МОЦАК.

ЗАГУБЛЕНО паспорт та військовий квиток на ім'я Шумова Івана Семіновича, народження 1911 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Березівця Катерини Герасимівни, народження 1888 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт № 11366, сер. 9Н та військовий квиток на ім'я Нольде Олександра Анастолійовича, народження 1907 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт № 797497, військовий квиток та пенсійну книжку на ім'я Заблоцького Йосипа Івановича, народження 1912 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт, військовий квиток та профквиток на ім'я Падун Андрія Івановича, народження 1914 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Науменко Олександри Григорівни, народження 1899 року.

27/Х р. пішов з дому і не повернувся Запара Ю. Д. 49 років, одягнений у хутряну чорну куртку та сірий капелюх. Хто знає про нього, прошу повідомити на адресу: Київ, Житлянська вул., № 120, кв. 14.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Бірєвої Євдокії Іванівни, народження 1889 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Маркович Пили Миколайовича, народження 1899 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Телегуз Павла Тимофійовича, народження 1889 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт сер. НРК № 617150 на ім'я Макаренко Олександри Михайлівни, народження 1905 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт ЗР № 505923 та трудову книжку на ім'я Лялюшко Ганни Яківни, народження 1924 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт, трудову книжку на ім'я Зінов'євої Надії Олександрівни, народження 1895 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Портенко Віри Яківни, народження 1890 року.

РОЗШУКУЮ Павлюченко Пилу Андріївну, народження 1931 року, яку було переведено з даними всіх № 48 до київського дитбудинку. Хто знає про неї, прошу сповістити на адресу: Київ, Михайлівська вул., № 12, кв. 32, Лагус Л.

ЗАГУБЛЕНО паспорт та військовий квиток на ім'я Шапаренка Андрія Савковича, народження 1909 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт сер. 9Н № 638656 на ім'я Правосудович Софії Павлівни, народження 1891 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Зінчука Івана Дмитровича, народження 1887 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт та військовий квиток на ім'я Бараненка Гіггорія Семеновича, народження 1909 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Зарвонної Марії Василівни, народження 1900 року.

ЗАГУБЛЕНО паспорт на ім'я Зубченко Петра Івановича, народження 1888 року.

ОГОЛОШЕННЯ

Домоуправління та домовласники м. Києва повинні видати своїм пожилцям на кожен окрему родину хлібну картку за такою формою:

Хлібна картка

Вулиця _____ будинок № _____ помеш. _____

Прізвище, ім'я та по батькові	Кількість душ	З них працює тепер
Клименко Іван Петрович	5	2

М. П. Підпис керівника будинку

Домоуправління складають списки виданих карток. На звороті картки продавець ставить щодня дату одержання хліба.

Райхарчоторги повинні негайно підготувати крамниці для продажу хліба і прикріпити до цих крамниць певні вулиці. Адреси всіх хлібних крамниць негайно подати до міської управи.

ВІДДІЛ ХАРЧУВАННЯ ТА ТОРГІВЛІ
КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ УПРАВИ.

ОГОЛОШЕННЯ (ДОДАТКОВЕ)

Доводиться до відома всіх інвалідів, що перереєстрація провадитиметься по всіх колишніх відділах соціального забезпечення. З'являтися на перереєстрацію після 10 жовтня до своїх районних відділів.

Відділ суспільної опіки.

ДО ВІДОМА ВСІХ МЕШКАНЦІВ

В КИЄВІ РОЗПОЧИНАЄ СВОЮ ДІЯЛЬНІСТЬ
ДЕРЖАВНИЙ БАНК.

Адреса банку: Хрещатик, № 8-б.

Відповідальний за банк п. ГУРІН.

РІЗНІ БЛАНКИ

СТАНДАРТНИХ ЗРАЗКІВ (РАХУНКИ, КОНТРОЛЬНІ КАСОВІ КНИЖКИ, ШКІЛЬНІ ЩОДЕННИКИ І Т. ІН.) Є НА СКЛЕПІ ДРУКАРНІ.

КУПУВАТИ МОЖНА В КОНТОРІ ДРУКАРНІ—**ФУНДУКЛІВСЬКА, № 19.**

ПРИЙМАЄМО ДРУКУВАННЯ
АФІШ, ПЛАКАТІВ, ОБ'ЯВ ТА РІЗНІ
БЛАНОЧНІ РОБОТИ.

ЗВЕРТАТИСЬ В КОНТОРУ ДРУКАРНІ—**ФУНДУКЛІВСЬКА, № 19.**

ВІДБРАНІЙ під час мобілізації на окопи паспорт на ім'я ФЕДОРОВОЇ В. М. і не повернений вважати за недійсний.

ЗАГУБЛЕНО паспорт ІГК № 681628 на ім'я Єршової Ольги Захарівни, народження 1889 року; хто знайде, прошу повернути на адресу: вул. Чкалова, № 28, кв. 11.

НОВИЙ КИЇВ

ВПОРЯДКУВАННЯ МІСТА

Оточивши Україну — Київ — це, вірніше сказати, місто-музей. Чудові зелені вулиці, майдани, сади, парки, пам'ятники культури та старовини, — все це радує кожного мешканця нашого прекрасного міста.

Міська управа зараз велику працю проводить по впорядкуванню Києва. А вже відомо, що колишні «господарі» всі сади, всі парки і сквери порили, скопали, забруднили вулиці та майдани. Ще й на сьогодні сирізь можна побачити горі мішків з піском, ящики, купи каміння, протипанцерні загороженні і інші барикадні споруди. Все це зараз ліквідується і очищується, місто кабірає культурного вигляду.

Особливу увагу приділено впорядкуванню парків, садів, скверів та ремонту центральних вулиць Києва. Тепер йдуть роботи по впорядкуванню парків Маріїнського, Царського та на Володимирській гірці. Успішно проводиться ремонт бруку на Львівській, Б.-Кудрявській, В.-Васильківській та на інших вулицях. Понад 500 кв. метрів бруку вже відремонтовано, а цими днями почнеться асфальтування тротуарів.

Київська міська управа до кінця року запланувала провести асфальтні роботи на площі 30.000 кв. метрів та забрукувати 5.000 кв. метрів шляху.

ПІДГОТОВКА КІНОТЕАТРІВ

На своїй території Київ має 7 примком придатних кінотеатрів. Значної театри, що були розташовані

на Хрещатику, зруйновані. Але в тих, які залишилися, кишить велика підготовка роботи.

Вже підібрано ряд історичних та закордонних кінофільмів, укладено умову з швейцарськими властями для постачання кращих німецьких та закордонних картин для київського глядача. Демонстрування кінофільмів почнеться найближчими днями, як тільки театри будуть вклучені в електромережу для постачання їх світлом.

МУЗЕЇ КИЄВА

Щось з 14 музеїв налічується тепер в Києві. Всі вони представляють величезний інтерес для українського народу. А вже в їхніх стінах зібрані великі скарби і цінності, що розповідають про історію України, її народу, про розвиток його культури, мистецтва.

Всі музеї тепер взяті на облік, а залишені цінності та майно зберігаються. В музеях українського та західноєвропейського мистецтва збережено все майно та історичні цінності, що там знаходились. Музей Т. Г. Шевченка і будинок, в якому жив великий український поет, готуються до відкриття.

Велику підготовчу працю по впорядкуванню музеїв проводять українські діячі, що безпосередньо працювали в цих музеях. Ведуться роботи по дослідженню Софійського архітектурно-мистецького заповідника та Петерської Лаври.

Найближчим часом всі музеї нашого міста поповняться новими цінними експонатами, історичними цінностями і будуть доступні всьому населенню Києва.

За редакцію відповідає Іван РОГАЧ.